

ВІСТИ ВІРВЕНЕНИЦІЙ

ГАЗЕТА ОБЛАСНОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ

Заснована в грудні 1990 року

СУБОТА, 27 ЛИПНЯ 1991 РОКУ № 30 (31).

ЦІНА 15 КОП.

ВІДОМЧІ
АМБІЩІ
БЕРУТЬ
ГОРУ...

Коли ж буде
в Рівному
лікувально-
діагностичний
центр?

Дійсно, коли? питання не риторичне, і відповідь на це обласна Рада народних депутатів, спеціалісти-медики, трудали Рівненщини шукали її уже другий рік. Ідея їх пошукув, а скоріше – боротьба з креативом ради Федерації незалежних профспілок області і її головою М. І. Гонтарем у пресі і по радіо, в тому числі і в нашій газеті, висвітлювалася широко і неодноразово. Здвидлося, 27 травня цієї історії пришовши і буде постійно вийдути вийти від країни, адже саме в цей день Федерація незалежних профспілок України прийняла постанову про передачу профкурсів профспілок Рівненської області під обласний лікувально-діагностичний центр для населення, яке постраждало під чорнобильською катастрофою.

Ідея – сказка, але сказка може привести до реальності між групами і профспілками, які покищали бути на стороні нашого відродження. Та їх стало відомо, 12 липня за настільним проханням М. І. Гонтара по порядку ділової засідання президії Федерації незалежних профспілок України було також висвітлено питання про цільність передачі профкурсів під діагностичний центр. І відомчі интереси взяли перехід: синевавши своє попереднє рішення, Федерація відмінила області у передачі профкурсів під такий необхідний їм лікувально-діагностичний заклад.

Отже, бути чи не бути діагностичному центру у Рівному? Думка щодо цього природу в усіх однакової бути! Але коли? Інші діямки обласником прийняли рішення форсувати добудову свого приміщення, щоб наприкінці наступного року перша черга діагностичного центру була введена в дію.

І все ж залишається моральна відповідальність президії Федерації незалежних профспілок області і її голови перед трудящимися Рівненщиною. Пензяк чорнобильське лихо, яке зачепило сотні тисяч жителів області, не торкнулося сердця і душ профспілкових лідерів? То, можливо, слід було б виконати п. 4 рішення сесії обласної Ради народних депутатів від 15 травня п. р., в якому йдеться: «У випадку відмови обласном радою Федерації незалежних профспілок області передати до 1 червня п. р. науково-методичний центр профспілків для організації лікувально-діагностичного центру, обласна Рада народних депутатів звертається до всіх трудових колективів, профспілкових організацій області, що входять до незалежних профспілок, пропонує перевіркування членських внесків обласним профспілковим органам, провести вибори делегатів до обласної позачергової профспілкової конференції з метою переобраних корінності ради Федерації незалежних профспілок області»?

Для розгляду нового висновку інституту обласником створив комітетну комісію з 11 чоловіків, до складу якої увійшли і депутати обласної Ради Ш. С. Семеник та А. Г. Бичков. І думка одразу залишила в силі прийняті обласною Радою рішення про створення діагностичного центру на базі профкурсів. Відповідні листи про це були направлені в проектний інститут і голові президії Федерації незалежних профспілок України А. М. Ковалевському. У Кієві з цього приводу вибухали перші заступники голови обласником Р. П. Василенко і завідувачем обласдорозвідділом А. І. Ільєвським.

ХТО ВІДПОВІСТЬ ЗА ЗЛОЖИВАННЯ, НЕДБАЛЬСТВО, БЕЗГОСПОДАРНІСТЬ НА АЗС?

«Хто куди, а я – в автозаку», – сказав один літературний класик. Щож, як то мовиться, кожному свое. Веремося твердити: якби аналогічну тезу надумав виголосити водій, то кінець й, що найменше, звучав би так: ... я – на автозаправну станцію». Більше цієї «точки» перед кожним рейсом не обйтися жодному майстрові керма, як і його початкуючому колезі, будь то професіонал чи автомобіліст. А з чим ім доводиться отикатися? давайте поглянемо на це очима компетентних людей, у даному випадку – представників комітету контролю обласної Ради народних депутатів, обласного управління як забезпечення нафтопродуктами та Рівненського центру стандартизації і метрології.

...Далеченько одна від одної Дубнівська (в с. Привільному) та Костопільська автозаправні станції, та їх заправники Г. К. Ващук і А. Ф. Сокіл

матеріалів, із обліком сум знати виручок. Полько з бензозовіз оператори станцій примищують без перевірки його наявності в автоцистернах з врахуванням його фактичної температури і питомої ваги. А це може призвести (щоб не сказати призводити) до утворення залишків або нестачі бензину в резервуарах АЗС, храджок пального на його шляху від нафтобази до автозаправних станцій.

Але, можливо, згадані АЗС – виняток, на всіх інших, як то кажуть, повний вхур? Аби здайся раз переконатися, що це, на жаль, не так, давайте зробимо ще одну подорож та познайомимося з діяльністю Сарненського підприємства з забезпеченням нафтопродуктами, яке очолює директор Л. С. Ніколайчук та головний інженер В. М. Бордено.

За своїм структурним складом згадане підпри-

ВІЗУАЛЬНИЙ... ОБМАН

(саме вони працювали у день перевірки) навряд чи й знайдом, а, з дозволу сказати, «порядки» і там, і там, одинахомі. Нелегко доводитися водіям, ко-тим необхідно користуватися послугами цих АЗС. Щоправда не всі вони почиваються там однаково. Бі одному недовре вдається впросити за-правника залити в бак автомобіля мінімальну кількість бензину, от і почасні 10 літрів, іншому ж наявних проблем – одержати пального в два-три рази більше, та ще й каністру наповнити.

Мабуть, щоб водії все ж таки не відчували різного ставлення до себе, деякі заправники однаково – «відбоями обігрівати». Так, у постопоні А. Ф. Сокіл тільки з двох клієнтів перебрав 1 карбованець 40 копійок. А скільки таких водів користуються послугами станції за зміну? А за тиждень, за місяць, за піврік?

До речі, про послуги. На Дубнівській АЗС хоч працює, крім оператора-заправника, як слюсар-заправник, який допомагає заправляти автомобілі. В Костополі ж слюсаря-заправника немає, однак плату за нібито надану послугу – 30 копійок за кожні 10 літрів відпущеного пального – з багатьох водіїв беруть справно.

Звичним і досить поширенним способом обви-нання водія стало відбегуванням бензоколонок на роботу по нижній граничі допустимої норми відпуску, тоді як згідно з існуючими правилами вони мають бути настроєними на похибку в плюс-мінус (а не тільки мінус) 50 мілілітрів. Заправники ж і той мінус збільшують, тобто недоливають пального на десятки грамів з кожною заправкою. То ж не дивно, що на Дубнівській АЗС у день перевірки «зловісними» виявилися 134 літри бензину А-73 та 112 літрів масла.

Правда, не вистачало майже 300 літрів бензину А-93, хоч комісія Дубнівської автобази, яка перевіряла станцію, на самому початку тієї ж доби, записала в журнал змінного обліку, що надлишок бензину цієї марки становив 249 літрів. То куди ж він подівся? Надто сумнівно, щоб заправники реалізували його з школою для себе. Хоч, можливо, справа не тільки в заправниках, а й у добросовісності копій, яка не завжди відповідає виконусі своїх обов'язків.

Але на кого б не лягала вина, ясно одне: недовіри у роботі персоналу АЗС більш ніж досить. Продовжимо їх перелік ще двома. На обох згаданих автозаправних станціях така ж нерозбиріха, як із обліком зняття залишків паливно-мастильних

емство – це 13 автозаправних станцій, у тому числі 3 державні й 10 приватних (з останніх, праця, нині працюють лише шість), база і два пункти технічного обслуговування поглових автомобілів. Перевіркою на більшості станцій було виявлено надлишки або недостатку паливно-мастильних матеріалів. На базі цієї надлишків становив 144 кілограми освітлювального гасу і більше тонни дизельного масла.

Частково ці факти можна пояснити тим, що видобичні підрозділи підприємства погано забезпечують необхідними засобами вимірювань і лабораторним обладнанням, а чи не означає, що в час AЗС-5 у Кузнецівському виявляється непогашений оператором талони на 200 літрів бензину А-76, причому талони на 50 літрів пального не мали штампів підприємства і організації, які його одержали? Висновок напрошується сам собою: комусь це вигідно.

Виявили перевірючі й інші кричущі факти. Так, при передачі змін і знятті залишків паливно-мастильних матеріалів більше двох місяців у Кузнецівському на обох АЗС (№ 3 і 5) не зміялася як, звичайно ж, не вражувалася наявністю у резервуарах підтоварної води. Більшість операторів не вміє користуватися нафтоденсіметром, тому не здійснюється окінчальний контроль щільності паливно-мастильних матеріалів, які надходять на станції. Лабораторія не визначає октанованого числа в автомобільних бензинах, вісту в маслах механічних дімішон, а в пальному – смол, водорозчинних кислот і сірки, якість же матеріалів за кольором, прозорістю та деякими іншими параметрами визначає, пізулально, на око. Ось така точність, вимогливість і відповідальність...

Багато зловживали, безгосподарні, недбальством помічають на автозаправних станціях, та змущені з ними миритися, водії службових і приватних автомобілів. Ще більше неподобства залишається поза їх увагою, що юнаків-ірші – поза увагою (та поза бажанням) і стравним змінити щось на краще) тих, хто пошанені відповідати за доручену діяльність роботи. То чи відповість?

І ПІШНИЙ,
Інспектор,
В. КОБІСЬ,
член комітету контролю обласної
Ради народних депутатів.

ЛЮДИНА

Інші 30 років під дні народження Героя Радянського Союзу, партизана-розвідника М. І. Кузнецова з оперативної групи спеціального призначения «Переможці». Його бойові та розвідницькі здібності підтвердилися з Рівненщиною, нашим обласним центром.

Мужність, яку він провів у багатьох операціях, зробила його ім'я відомим у всьому світу, 5 листопада 1944 року. Указом Президії Верховної Ради СРСР йому було посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Но тільки в бронзі і граніті пам'ятників барожеться для майбутніх поколінь пам'ять про горю Великої Вітчизняної війни. Вона зберігається і в морських сарцинах.

М. І. Кузнецова називають людиною з легендами, і це справді так. З легендами, бо його розвідницька лідлярість стала символом служності; з легендами, бо дотепер про нього відомі не все, хоч написано дуже багато.

Ми досі з повною достовірністю не знаємо всіх обставин загибелі Кузнецова, – пишеться в одній з біографічних книг про героя. – Надто бурхливи події обвалили замію, до прошліх оточин дні його життя та боротьби, надто ускривили і в багатьох чутках суперечливі свідчення документів, які дійшли до нас. Але ми знаємо головне – Микола Іванович Кузнецов – помер, як і жиа, – героям". І в цих словах – правда про життя і подвиги партизана-розвідника.

ДО 80-РІЧЧЯ
ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
М. І. КУЗНЕЦОВА

З ЛЕГЕНДИ

Широко відзначає 80-річчя від дні народження Миколи Івановича Кузнецова громадськість області. Майже два тижні дні під час перевірки виставка, присвячена його життю і боротьбі з фашистськими загубниками. Вона по-буває у більшості піонерських таборів, експонувалася в м. Кузнецівську, й оглянули тисячі жителів м. Рівного і гостей обласного центру в кінотеатрі «Світлана». Разом з виставкою виїжджають працівники музею-квартири М. І. Кузнецова, колишні партізани-медведівці, які виступали перед присутніми з лекціями, бесідами, спогадами.

До ювілею М. І. Кузнецова у бібліотеках, будинках культури і сільських клубах проведено виставки книг, архівних документів, тематичні вечори, а в кінотеатрах області – декада фільмів, присвячених подвигам легендарного героя-розвідника.

На урочистості з нагоди ювілею до Рівного прибули численні гости – колишні соратники героя, партізани-медведівці. Вчора за їх участю, а також представників громадськості міста, проведено вечір пам'яті М. І. Кузнецова. Сьогодні відбудеться покладання квітів до пам'ятника Герою-розвіднику в м. Львові. У Кузнецівську пройде зустріч колишніх партізанів-медведівців з жителями міста енергетики. А завтра, 28 липня, урочистості з нагоди ювілею М. І. Кузнецова завершаться традиційно зустрічю ветеранів партізанського загону «Переможці» в урочищі Лопатин.

З листа до редакції

«Я родом із села Лісопіль Костопільського району, у свій час перехав у Віллю Острозького району. Нині тут проживаю на хуторі, сподіваюсь отримати землю 5 гектарів і працювати на ній.

Не боюся стверджувати, що сьогодні на селі ні про що стільки не точиться розмов, як про землю. Селяни, нарешті, дочекалися Закону про землекористування, чекають і відповідних урядових документів щодо фермерських господарств. У ряді сіл нашої області вони вже появився, люди беруть по 5 — 10 гектарів, а гой по 20 і більше. Думки щодо діяльності цих господарств розділилися: одні твердо стоять на тому, що лише колгоспи та радгоспи, дай Ім'янину місцю матеріальну базу, спроможні жити аграрний сектор із тупика і надувати країну, інші стверджують, що майбутнє тільки за фермерськими, орендними колективами, наолягають на приватизації

На мою першу заяву була відповідь з ВАПО, що нема механізму розподілу землі. Моя друга заява (після того, як механізм розподілу появився) десь пропала...

М. МЕЛЬНИК.
Острозький район.

нах, які пані деякі завжди керманичи об'єкти навчалися ставити проти чогось нового, незвичного, а головне, не зовсім прийнятого для них самих.

Ось чому редакцію запікали одинока заява однокого і поки юсека одного фермера з Вілії М. М. Мельника. Михайло Миколайович побував у редакції. Втім, пороги різних установ він уже чимало пообішив. Та не дають йому землі — і квот. Заява його справді не відшукалася у ряйвиконкомі. У сільраді, правда, І мають. Всього у Вілії подавали на розширення земельних ділянок 28 селян, практично всі вони своїми сортами забезпеченні. Гайдовано на всі її прокіння 6 гектарів: вилучено з об-

сутужно, і спровадив бичечки багатшим покупцям, спрощаючи дійшли до суду, а тим самим голова правління М. М. Ліщенко, всім ображений таким самуправством, наобіцяв сім'ї Мельників дечого не зовсім пригнічного, аж до того, що висловом Л. Ф. Будаково, що «на хуторі є чисте се- буде...»

Це наклало, вочевидь, гірку печать на заяву Мельника про передачу йому 5 гектарів землі. Голова правління Ліщенко у земельній сільрадівській комісії має пасивний голос, а сама голова сільради М. І. Тимошук, за звичкою, мабуть, ще не спроможна їй зовсім заперечити (доведено на всі її прокіння в колгоспі зоотехніком) —

ЦЕ СОЛОДКЕ СЛОВО «ЗЕМЛЯ»

Історія одного фермерського конфлікту

землі.

Одне жити так, як до цього жити, на селі не хочу, та й не можу. У селян, видается, потроху прохлопуються довіра до тих законів, рішення, які народжуються у гострих парламентських дебатах. Відтак все більше з них, іскай і з оглядкою на недовірчість та половинчатість тих державних документів, притнуть спробувати себе у фермерства. Наша газета вже розповідала про ці паростки нового (точніше, призабутого старого) у землекористуванні. Тож мене дещо здивувало, що в Острозькому районі не вдалося порозмовіти із жодним фермером. Більше того, у ряйвиконкомі павільон не спромоглися показати заяву, громадян, які б залишили, що селяни готові підписати за такі господарства. Хіба що В. С. Андрієнко з села Плоске взял 2 гектари поля, деято забажав підприємчість на гектарі-діторі, основна ж маса людей бере землю під лічені сятки. Причому в кожному селі таких заявників — десятки.

Разом з тим спільні питання щодо розподілу землі у районі не бракує. У селі Монастирок, що поблизу Острога, вже трирічний час не візьмає конфлікт двох сімей, котрі не можуть поділити між собою присадибних ділянках. Громадянин В. П. Голуб із Херсона звертається у ряйвиконком із проханням, щоб його сім'ї повернули колишніх 2 ділянок землі, конфіскованіх у 1949 році після утворення на Острожчині колгоспу «Комуніст». Група селян із Черняхова турбується, що після розукрупнення колишнього господарства до Іхівського колгоспу ім. 17 Вересня було повернуто частину угідь. Словом, так чи інакшо людям хвилюєте, що робиться на Іхій землі.

І все ж таки очах уяви землю поки що нема. При наймені офіційно. Тож подумали: можливо, причини не у внутрішніх проблемах, про які бідається, наприклад, голова Бухарівської сільської Ради А. П. Оксенюк (видсутність техніки, дрібного ренесансу, тягла, на село тут — усього паробочих коней), а в тих адміністративних перепо-

роту колгоспу «Батьківщина Острозького» інші. Це маже стільки, скільки захоті узяти сам М. М. Мельник.

Я, мабуть, дуже втомив бичатча, якби спробував спроповісти про усі ті мітарстви, що випали на сім'ю Мельників, яка забажала отримати землю. Для односельців це вдалося навіть якимось викликом. Мовляв так, що порівняно не так давно на колгоспних зборах було прийнято рішення: видавати на кожну сім'ю не більше 50 соток. Інакше, мовляв, колгосп рознайдеться.

Згодом, як зново, вийшов відомий Закон про землекористування, рішення зборів стало начебудто рівністю. Одному-єдиному сінтузіастові на засіданні сільрадівської комісії просто-напросто відмовили, мотивуючи там, що майбутній фермер... не має навіків працювати на землі.

Проблема ця, звісно, не проста. Чесно кажучи, коли в редакції Мельник висловлював свою суму фермерську словів'я, закралася тільки підозри, що з його хазяйськими тілами не все гарза.

У місцевому колгоспі не існує праці, прийшов у сім'ю Л. Ф. Будакової, ідоми з Троянами, які вже готові віддати землю. Але вони згадують, що Мельник, як-що і скаже інше, із районних та обласних установ з ними мандрує, то на якій підставі не задоволюють прохання дружин, дітей?

Урешті, чи не скоже нехажання вільівської влади дати землю працівникам на отримання черного кота у темній кімнаті, якого там немає. Во тут наперед знаю, що толку на переданій нічиїй буде. А може, таки спробувати? Може, дати на перший раз хоча б 2 гектари. С. ж бо Земельний кодекс УРСР, якого, до речі, сім'я Мельників згідно з поданою заявою зобов'язується допримувати. Буде селянин зінтукуватися над землею (но вельми сумісно), можна розірвати з ним угоду. І після буде науква.

Поки що ось так, вольно-вільно рішенням не дати землю, спокійніше і безклопотніше.

Голова сільради М. І. Тимошук, коли я покидаю славиню Вільно, так і висловлювався:

— Тихе пане село, спокійнє. Ні випівок, ні бійок, ні бешкетів. А тут цей Мельник прийшов...

То не Мельник до вас, Маріс Іванів, прийшов, то жити інше, дещо незвичне, до вас і до всіх нас іде...

І. КИДРУК.

НЕ ЗНАТИ Б У СТАРОСТІ БІДИ ЯК ЖИВЕТЬСЯ СТАРИМ ОДИНОКИМ ЛЮДЯМ?

Милосердя. Слово це тричі відоме в нас майже заше. І усікому разі, в офіційному плані вважалося напіть принципів — мовляв, при чому тут милосердя у країні, де всі живуть заможно і щасливо. Хоч усі м бачили поруч із собою людей, які потребували не те що милосердя, а навіть милостині. Та чи якось уже дачерстю пані серії від пілкою безладу кругом, від багатьох власних невирішених проблем, що проходили міжнародні земельні бідженки, аж до земельного Радію вирішити для неї що «водну» проблему? Жінка просить абзробити на північній куїсінічку дачу, або в сім'ї хаті відгородити кутючок (місце є) й провести там стік до каналізації та противутні туди водопровід. Звичайно, є при цьому певні технічні труднощі, на які комунгоспіці й спираються. Але не таки вже, що їх нікто не може здоглядати. Натрій бажання дозволити, елементарна людність. А саме їх, видно, й брачес згаданим керівникам.

— Чотири роки можу помітити у земельній дачі, — сказав. — Шо тут ще можна здоглядати?

А ось в О. І. Луканук і катівні й простора, на дві кімнати, в яких чистота й порядок. І сама господина, незважаючи на солідний вік, ще доить жівів, рухлива, коч і скаржиться на здоров'я. До Н. П. Карпюк звертається, як до своєї, просто «Нагаша» (з орієнтовною, як і всі інші, по чому ми згадали). Вільно, добре й тут знаходити — буває часто. На питання, в чому нужду має Олександр Іванівна відповідає:

— Та, слава Богу, начебудто усе є. Голят маю, і синєй виста-

ти. І Калиниченко, а й нас про одну таку ж стару й хвору жінку, із якою загиблого на фронти війни Г. І. Красноборову. І продукти з магазину привезе, і в хаті прибере, і близнюків.

Добре, що с такі підтримують люді. Але не може керівники районного комунгоспу (начальник М. М. Васильківський, головний інженер А. Ф. Круглов), до яких раз звертається нещасна жінка, та її працівники відмінної соціальної допомоги, не в змозі разом із селищною Радою вирішити для неї що «водну» проблему?

Жінка просить абзробити на північній куїсінічку дачу, або в сім'ї хаті відгородити кутючок (місце є) й провести там стік до каналізації та противутні туди водопровід. Звичайно, є при цьому певні технічні труднощі, на які комунгоспіці й спираються. Але не таки вже, що їх нікто не може здоглядати. Натрій бажання дозволити, елементарна людність. А саме їх, видно, й брачес згаданим керівникам.

— Чотири роки можу помітити у земельній дачі, — сказав.

Сучин, що її єдати. Повторюю, на державному рівні розроблені й настіково вже дійснюються реальні заходи щодо поліпшення умов життя діаспори категорії людів. Але здебільшого не — день за днем. А сьогодні? Неваже всі чи, ті, хто вже зараз може простягти руку допомоги бідним людям, не зробимо цього? Старість і неміц рано чи пізно прийдуть до кожного з нас. І дай нам більше не знати в старості біди.

Час, та й люди добре не забувають, заходить. Одиночко себе не відчувають...

Що ж, приємно таке почуття. Та, пожалі, не всі оденок, престарілі можуть так відомості.

— Має намагаємося, чим тільки можемо, допомагати тим, хто знаходить у критичному стані. — каже запілуючий районним відділом соціального забезпечення Г. С. Подолякович. — У цьому році, наприклад, матеріальну допомогу — 300 карбованців ослежила жителька Клевані О. С. Сапожник, по 100 карбованців — Г. С. Сасюк з Дерев'яного, Г. К. Пасичник з Білої Криниці та багато інших. А потребують такої допомоги відсестеро більше людей. Але наші можливості обмежені через те, що більшість підприємств, колгоспів і радицій, організацій району не перераховують фонду милосердя очікуванням від них сум.

Ті ж самі проблеми і у відділенні Товариства Червоного Хреста.

— Утриманням сестри милосердя обходиться нам приблизно у 2 тисячі карбованців на рік, — каже М. П. Бурачинський. — До першого травня в районі працювало три патронажні мілесестри. Тепер залишилась одна, бо не маємо чим платити іншим. А вони ж виконують величезний обсяг роботи за мізерну зарплату. За нашими даними, в районі проживає близько 800 одиноких непрацездатних громадян, які постійно чинірденно потребують допомоги. При всім бажанні ни не можемо допомогти й половині з них.

Сучин, що її єдати. Повторюю, на державному рівні розроблені й настіково вже дійснюються реальні заходи щодо поліпшення умов життя діаспори категорії людів. Але здебільшого не — день за днем. А сьогодні? Неваже всі чи, ті, хто вже зараз може простягти руку допомоги бідним людям, не зробимо цього? Старість і неміц рано чи пізно прийдуть до кожного з нас. І дай нам більше не знати в старості біди.

Г. КОЛОВОВ.

ВЧУСЯ МИЛОСЕРДЯ

В нестримнім пізні пульсі ріпсі серел авто, трамвай, а шумі спітським — патруджені старечі дівчі руки свою коляску котять інвалідську.

Літіть настірі цей неспокійний день і зойкують незмінні педалі. Нашкруг життя викус молоде, в очах бабусі — сіра тінь печалі.

Та враз обличя жінки розівізо, бо зігруска, що вмостилася на колінах, торкнула помережене чоло своїм цілуніком ширим і піднім.

Лівчак обняло її плечо, притиснуло ще дужче до бабусі. Дівчилось на них. А в серці щось пеце... В цій жінці милосердя вчуся.

Павло РАЧОК.

Публікуючи сьогодні розмову з рівненським письменником Євгеном Шморгуном, цим започатковуємо цикл подібних інтерв'ю з працівниками культури, мистецтва, літератури, науки, освіти. Сподівамося, що вони висловлять усе те, що їх нині, у цей надзвичайно складний час, хвилює, бентежить, що їм болить.

Євген Шморгун добре відомий у нас на Рівненщині не тільки як автор поезій літературної та історичної прози, але й як активний громадський діяч. Динамічна постаті письменника особливо помітна там, де йдеться про долю нашої мови і культури, про відновлення народних традицій та історичної пам'яті. Сьогодні він розмірковує про шляхи відродження українського народу і його тисячолітньої культури, про роль митців у нинішній час.

— Світле Івановичу, Президент Радянського Союзу Горбачов виступає за суверенітет республік і разом з тим говорить про те, що ми повинні жити в єдиній державі. Чи не є це спирідна суперечність нашого буття, яка може негативно позначитися на соціально-політичній ситуації в майбутньому? Ось і Український парламент насторожено поставився до проекту нового Союзного договору...

— Суверенітет не є суверенітетом, іона чи трохи: або є, або є нема. Якщо хтось ще стоїть над ним, щоб згнітути за якісні методики, це вже не про яку суверенітет моні буди не може. Я то, в принципі, дивлюся на ці речі по-своєму. Нам весь час кажуть, що ми пересіармося, що ми, як будемо кожен сам по собі господарювати, обігажемо ворогами станемо. Я так не думаю. Ви знаєте, якщо один хлопчик добрий, то він з добрым хлопчиком може спільноти знайди, — і буде юх говорити, і буде над чим говорити. А якщо моні будуть разом, але не буде у них над чим поспільнити і поговорити, то напів силуваної дружби не буде.

— Я мислю як? Ну, дивіться, робили ми відносину у колгоспі, і там в починає своє життя. Як організувався колгосп, кахали буде працювати усі разом. Виходить у нас ідея бригадно, жити цілою бригадою, потім замінюють більш обсяжними, обмірюють сажем, потім ділити на всіх, але жал. А з таких однієї жал, а другій джев. Далі інші буркни виронувають. Всі діланки юх на ту ланку, юх на ту ланку ділили. Знову ж такі пади робить, другі не вистають, третіму не вийшло, кілька чоловік роблять, решта поганкала, і півнути на всіх.

Потім додумались, нарепет, — нещодавно на всю ланку дінати юх спочатку на бригаду ділати, потім на всю ланку, — треба ділити кожну його «дільчу», і там уж видно буде. Якщо розділить кожну «дільчу», то вже стільки так: ти сиротий не вийшов — заніта вихідно дослідником або з чоловіком жінка юх, щоб підіти підіти, бо та й «дільча», за неї нікто не дробить. Я ходин на й «дільчи», саша не раз, ти ти буркни і знаєш, що коли кожен відповідає за свій, то не не защищать, що ми всі буди у ланці поєднані. Ми юх з полькою, знаєте, така мода буда: усі виборі. Адуть нарепет, але синяють після, не зберігають чомуся юх, пласти, піхоні юх, ким не синяються, хон дільчики наші були окремі. То я думаю, що і в країні ми не пересіармося, якщо кожен буде робити свою долю. Зв'язки мають бути суто практичні, суто взаємовідповідні і рівноправні.

— Це ви корону дилогію провели, й можна спроектувати на нашу економіку. Але тут є ще і культурний аспект. Як у звичайній взаємовідповідності культур визначитися може суверенітет?

— Ось я зараз сиджу і перекладаю піран міського поста Лорина Киркеліана. Це не тому я його перекладаю, що він у Радянському Союзі, а тому, що ми знаємо інші інші твори подібно. Я також перекладаю твори з білоруської — у мене є знайома Ніна Матіш, прекрасна білоруська письменниця. У мене є лише один твори, головна Снігова письменниця Туна, Олександр Даржай. Також у мене мається в кожній республіці з друзі, яких я перекладаю, які мене перекладають, і з зарубіжжя, і це зовсім не значить, що після того, як Союз розпалиться, ми пересіармося. У культурі є місце всем, і ми можемо бути тільки паралельно. Ось я колись Василь Землик казав, що як лягти лебедину лягра, то вони ж не так лягти, щоб одноголосно лягати, а щоб підтримувати одне одної.

Тому, по-моєму, культура усіх іструментів одна. Але, вибачте: культура — це іншість індивідуальна. Я, наприклад, не уявлю, якби ми посадили в одну кімнату з складом: оче пішти на таку-то тему, би віс залізти уркую із якомсь партії. Як би не залізти не буде, кожен минець зможе самостійно, а вже все інше можна тільки разом, на приттельській лінії, коли серед до серед, а не за окінцівкою когось.

— Звичайно, про якесь відhubність української культури від інших не можна говорити при державному суверенітеті, тому що відhubність нам вихід на світ, на Європу, інші може тільки стимулювати розвиток.

— Я на ці речі дивлюся по-своєму. Справа в тому, що діє мені Світ. Світ діє для письменника, не діє, а бере. Після я зараз розміт про Громадську бітву. Ісль, будинок Світу, одержавши інтелектуальну, а за свої чесні гропи, наприклад, не може побрати в Польщі, відішвіши отій Громадську, тому що тика економіка, така політика дивить, що мені не мінятися гропи. То що, мені варахло відійти туди, щоб передати це? Мені соромно. — я письменник. Чому з того «рожденого» капіталістичного світу, якщо письменник захоче побрати кудись, нічо зе, які люди? А я, веруючи себе в Світу, місісія пішов'їшний. Я живу як у тето якомусь, не можу відійти відійти. А якщо відійти — то можна якості сконкуни.

— Я, наприклад, написав новість про Арістотеля, написав новість про Гомера. Залийті мене, чому я не був у Греції, чому я не хотів туди побрати? А хто ж мене пустити? Туди Ідешь ти, хто сядеть при чинах, якоті, хто стежить за моні. Тоді стеження за моні гропи,

можу тільки написати брошурку, листонок, і все — це жити іншими. Не залишити, що всіх письменників, усіх митців, яких, че сербською інвестували в галузь мистецтва, што вони відішли.

Будь-яку державу вільшість, цинілізацію — там якіо іспити діє на культуру, то з цим податок мешкані беруть. А в нас же що? З культурних закладів стали брати податок. Адже скрізь, впередка-ніку, культура буде на дотик, адже всі, як Божий день, тут час буди, вінкнів ніхто нічого не створить. Уніті субі, вони були на стації той же Леонардо да Вінчі, якій він створив би чи нібудь? Або хто-небудь з інших стихій, що пишуть багато.

Я описаніше, у книзі минулого року, писав книжку «Ключ-тра-ва». Ви підігні — пішиш я у ту «ромашку». Я що підігні книжкою пішкітівничі. Якби я відігні десь в іншій країні, якби до книжі пішкіт за то жити. Мені обсервіюю, які панери не виходять, мені діє мінімальний тіраж, хоч замовлення було більше. Проте — з мене 45 процентів податку здеруть на це все. Отож після цієї книжкою, якій працювати та один раз, пересорізаний келькі джинси, і все. Знімати, як єх би міг пакажи побрати і сконкунти, як же не дуряний півсоті відстою, але хто ж тоді буде писати книжки, які будуть дужиною продавати?

— Отакі пізакі зарплати для працівників культури, і сін зіркою-ніка, коли талант з посередністю не відрізняється матеральні, — вони істинною відомою пропотом років, мабуть, розвиноток онії сірітини і безгласія. Невигідно просто письменнику відкладатися творчості покінство, якого життєві проблеми ніколи не відійдуть...

— Якщо же на течію, то міжже традиції часу у мене цією не є творчість, я є хобутти кусні хобі, і є жити десятих часу писати не те, що хобі, а те, що треба, бодя іе, що треба, пішати і прямази на поніжку, а одну ту десяту я пішати тільки тоді, коли країні десятої, що вони на кухні. Ось й усі можуть творчість.

— Задаю пібі ситуація міністєр. Держава заявила про свою приналежність до діяльності культури. У зв'язку з цим як ви оцінюєте перспективи становища творчої люднини в українському суспільстві? Зможе вона дати державі, народові, що вона повинна дати?

— Бачите, мені складати так однозначно трудно, тому що я вже не в такому віці, коли діялося ідеально і в упорний день, і в зачірний. І мені, наприклад, збережеться підій режим, який дарє, і ця система зберіжеться, то якби його не діяли, розуміте, якби його не пропридували, все одно із старої баби дікі не дробить. Тому для того, щоб була і мірічка, і розвиток якієві, то потрібно, щоб цей розвиток є ісусністю бути. А якщо я буду бачити, що пішати і творчість мені особисто, допустимо, найкраща умом, якій бітій, хто це жити поруч із чимо і буде тредити на своїх пітів, а кожна нація чесна, боязна ідіота — кожна професія кожна праця, то, як знаєте, якщо комусь буде потягнено, і мені великої радості не буде, хон би я в розкішах жити. Я без розвитку запильтого — без ільної України, незалежності, супрієнні, щоб кожен у ній був господарем на своїй землі, щоб не оглишався кудись і він пішати хотіть, як йому жити і цю робити, я живу природно, просто, но-людські, — не мислю творчості, без цього про неї не може бути й мови.

— Тут моїна пригадати слова Володимира Сосори, який відігні, що змінитися може народ, але тільки беззграбний. Оскільки наш народ протягом вікі не мав своєї держави, він не міг нормально розвинутися, а так званий український уряд не проводив політику щодо культури, яка б відповідала інтересам народу.

— Від імені народу говорити, по-моєму, неличин. Я вже десь чут такі сліва: ось, моліть, український народ такий, що він не злізіть до державного міністерства, і те, і друге. Хай кожен пішати від свого імені, то вони буде, можливо, хоч і не так уже ділазити, але доречно. Ми хон зможемо вішовніти за себе. А те, що вони про слова Сосори сказали, то, знаєте, Сосора — великий поет, але й великий чистячий. Единому відіздіку він сказав і відіїльно. І не нападати з такими словами може тільки недруг сност держави.

— Ось перед вами лежить новий журнал «Тернопіль» — Іностранче, змістовне вислання. Хіба не може б чи у Рівному зробити такий журнал?

— У нас не така матеральні-видавництва база. Але тодінний фактор — цікаві традиції українства у Галичині. Адже пішати при Австрії буде хоч якесь демократія, вінодин сотні українських видавництв, де друкували свої твори письменники з Великої України. Думано, ішовши мірно заплановані проглати для нашого відоминського краю ділоноже створення у Рівному народознавчого видавництва Західного наукового центру Академії наук України. Планується, зокрема, видавати науково-типууди, народознавчі збірники, іншу літературу. Крім цього, видавати при обласній організації Спілки письменників творчі післяї з літературою, симпозіумами гостей нашого краю з історією та культурою Рівненщини, випускати красавиці, діяльність літературу, займатися перекладами і т. д.

— І останнє запитання: чи вірите ви, що настануть дуже сприятливі часи для української культури і, зокрема, для літератури?

— Якби міри не будо, я б не працював. А для того, щоб віра збулається, треба робити за своїми діяльності усі, що може. Я знаю, що не все відіться зробити, не все так є, як хотіло, але у нас є чимало людей, які щодо працювати інвестують і наближають отий зачірний день. Я вірю в це.

— Дікую, Світле Івановичу, за розмову. Бажаю, щоб ця віра не покидала Вас, і щоб вони подавали снаги усім нам у дальнішому відродженні народу і його культури.

Бесіду вів Анатолій ГУМЕНЮК.

НЕЗВИЧНИЙ МАРАФОН

До благодійних акцій з-за кордону ми аже, здається, звикли. Але та, яку організували для дітей з чорнобильського зони французької асоціації «Білородження Чорнобіля», здивувала не тільки рівненчан, а й мешканців усіх міст і країн, по території яких французи другу транспортну вагу благодійний вантаж з міста Тонея до Києва. Справа в тому, що вантажні автомашини супроводжували спортсмени, які поперемінно бігли і їхали на велосипедах. Нічим менш цим надмарафон зустріли сотні рівненчан на центральній площі міста.

Усе було готовим до зустрічі гостей: намальовані стрічки фінішу, пообіч якот стояли діти в українських національних костюмах з хитами і хлопчиками, представники організацій, які піклувалися про цю акцію, жителі міста. Але марафон затримався на півгодини, і встиг порозмовляти з працівниками обласного комітету у справах молоді, фізкультури і спорту. Існує, як сказав, зокрема, згадуючи відомий міжнародних зв'язків Й. І. Транс.

Це не стільки спортивне змагання, скільки благодійна акція наших французьких колег, які висловили бажання допомогти українцям. Нашим дітям і всім людям, які постраждали від чорнобильської аварії, медикаментами, одягом для дітей, продуктами дітейчого харчування. Вони зібрали однієї і продуктів на 5 мільйонів франків. Але одночасно ставилася й спортивна мета: французи хочуть встановити, як самі «важуть» світовий рекорд у проходженні цієї траси. Акція називалася «Білородження», тому вона передбачає подолання траси двома видами пересування: частково спортивними діяками, частково - на велосипедах, змінюючи один однієї на дистанції.

І ось марафон наближався до проміжного фінішу. Впереду - спортивні у бійках майках, за ними - автомобілі. Іх вівчі голова обласного комітету у справах молоді, фізкультури і спорту Д. М. Дновський. Повін до мікрофона підходить президент асоціації «Білородження» Кінг-Кінг Франсуа Лорензат. Звертаючись до присутніх через перекладача, він говорить:

— Ми вперше на Україні. Ми відкриваємо Україну для себе і бачимо, що це країна, багата не лише своїми кольорами, але й теплом подільських сердець.

На цій зустрічі виступала і представниця асоціації «Відродження» Марія Франсуа, француженка українського походження пан Хелен Гейя.

— Я дуже рада, що приїхала на Україну, на нашу рідну землю, з моими друзями. Ми хочемо допомогти дітям, які потерпіли внаслідок чорнобильської катастрофи. Уже прийняла на лікування! І відпочинок дієслі дітей. Задовільно це спрошуємо!

А. ГУМЕНЮК.

Саме так сказав чоловік про свою дружину, пояснюючи причину, що примусила його звернутися до ЗАГСу з проханням роздлучити. «Мені вже надто літі і безпідставні ревнощі. Я від них вже вся знервувалася», — пояснила похиба дружина. Обоє подали заяву на роздлучення. Отже, у відділі ЗАГСу звертаються не лише із шлюбом, сюди приходить і з більою, коли спільні мрії і сподівання залякують краху, коли кохання, якщо воно було, раніше обох покидає. Шо призначити подружжю до роздлучення? Чим найчастіше мотивують своє рішення ті, хто знову приходить у будинок, який раніше був для них «будинком щастя»? Де губиться все оте добре, що звало людей разом?

Давайте разом поміркуємо про це. Біо й справді, одна з більшого суспільства — роздлучення. А це — діти, що ростуть без батька. Це — сини, котрі виховали лише маті. Це — дочки, що згодом не знають, які вимоги ставити до чоловіка. Це не і самота, але другу сім'ю здається створити далеко не всім. Проте до настоїшої відмінності звертаються лише ті подружжя, які не мають дітей і не мають претензій один до одного у з'язку з поділом майна.

Здається, що є простіше: діти хочуть роздлучитися, дітей не сиротити — дай ти бланк, щоб запишали, зачекали три місяці — і все. Проте кожен раз триваєть суміння: а можливо, вдасться зберегти цю сім'ю? Адже дуже людей, беручи після, сподіваються на шлюб, були ж які почуття, суміння, вчені кохання. Тільки після сталося, що у будинку загубили себе, свою суті, можливо, розмінили головне на драбину. І тому спочатку я заважаю цікавитися: що привело цих людей сюди? А згодом направлю їх обох до психолога, котрій працює при службі сім'ї. Можливо, погляд, підказка старшої людини допоможе діям по-новому спогляти один на одного і на себе.

У північному році цим подали заяви 89 пар, 64 оформили роздлучення, 15 не з'явилось. Це з тих, у котрі вже минув строк у три місяці. А відтак, кількість роздлучень зростає. Нині вона досягла 37 процентів. На 1666 укладених парів припадає 423 роздлучення. Це багато.

Чим мотивують своє рішення ті, хто приходить роздлучатися до ЗАГСу? Несхожість характерів, хоча за підмінами криється багато причин. Не нетерпимість, небажання чути від одного, стільки, подружжя невірність, інфільтрація одної, а то і обох, незадовільність життя, недостатність житла, економічні труднощі, відмінення у сім'ї життя родині.

Зовсім іноді відмінно відмежується дія пари. Наприклад, їх не встигла забути, коли через тиждень знову з'явилися у мене. Причина у одній — чоловік паркоман. А можливо, якщо ти його дихаєш, за півточкою відійде побігти, докомогти? Друга пара заявила: не зімінися характерами. Та ще ж не зімініли і пригадувати до тих характерів!

Багато хто не думав про те, що сім'я — це нелегкий труд: треба прибирати, прати, варити їсти, а ще не труд зумисний, смішний, це прагнення зробити одне одного. Це нелегкий нетрх, який вже діти змінили двох.

А вони-то причини роздлучень, які б мотиви? Їх не було, захищені у підміні суспільства, у сім'ї. Скажі так. В основному ми постимо дітей інфільтрацією, не схильними до праці, але схильними до одного: батьків зобов'язань. Іх гудувати, красиво іграти, берегти. Такими ж, що готовими відійти на свої плечі труднощі, вони й

проник до хати в такий спосіб. Господарів, як запропоновано у вироку Млинівського районного народного суду, залишилися поникожденими без порушення ядерок, а замість хліба приходив... гаманець з грошима.

Так, здавалося б, пілком певний пам'яр обернувся площином, за яким настала кара. В. Ф. Абрамчуков доведеться три роки процесу у виникненій таудійній колонії посиленого режиму. Конфісковано позовину його останнього майна.

Справа не в безсонні

У кожного свої проблеми. Слюсарі Рівненського очечильно-консерваторного заводу Володимир Вачеславович Шевчук, наприклад, мучили бессонні. Чому жому не спалось, піхви достеменно не здають. Може, мансію до себе село Новоїв'я-Даліній Рівненського району, де він народився, може, північні, заважали недобри спогади про північ місця - ті, де він провів більше трьох років не за власним бажанням, а за вироком міського народного суду. Та як бітам не було, факт залишився фактом: Шевчукові не спалося нічами.

Шо жому залишалося робити? Читати на кухні класику чи детективи? Шевчук лінійковий піні тікніці під хрощеною квірою. Тихенько вставав з ліжка, одягався, брав у сумку сяйкий-такий інструмент і потягнувся на територію гаряче любимого різного підприємства. Там перерізував стоку на вікнах і починав «курсільування». Одного разу популив два пуди ліловинини, другого - майже півцентнера, третього - як 70 кілограмів. Ше однієї темної ночі його забільчило стільки 5 мініків цукру, 2889 кришок для консервування... б порожніх мішків. Цукор, праця, праця на території заводу - все ж таки несліка нічна. Ерудиція зібутом чи яса не має.

Ось тільки одна непримітність: міський народний суд не захотів класифікувати своєрідну «хворобу» недремоючого слюсаря як під'ївничину обставину. Правда, саме такими обставинами було визнано розкішні підсудного, повну компенсацію завдають матеріальній шкоді, наявність на утриманні неповнолітніх дітей і... поситетиву характери-

образинські. А отже, я самі помиряться. У цьому й мудрішініуть.

Турбус чене те, що інші чимало молодих хлопців одружаються на жінках, які старін за них на 10, 12, а то і 17 років. Чому? Просто інші склоняються до хиттів. Адже у таких хлопців є все і квартири, і грошей. Певний час вони перебувають у лілійбі, а згодом приходять до нас. І жінки, як правило, ізчинають. Починається не дуже прискора розмова. Кажу: незже ви, старі, мудріши, думали, що це надовго? Незже вірю, що це мінно? Шкода, але кожен робить свою помилку.

Розповім ще одну історію. Не так давно до нас прийшли подати заяву на одруження молоденький солдат і жінка, сину якої було стільки ж років, як і нареченому. Вона просила припинити одруження. «Чи ж мати про це зім'ю? — запитали ми у нього. «Ні», — відповідає, а сам зовсім зім'єній. Не прийняти заяву ми не мали права. Прийняли, але все-таки виршили написати матері нареченого. Певно, це саме зробили не раніше у його частині, бо за день вже всі вірюють — мати, син і наречена були у нас. Наречена виявилася молодішою від матері всього на рік. Після цієї зустрічі одруження вони не прийшли. І це не була б за сім'я?

Приходять до нас одружені з літні паркі, які мають вже дорослих внуків. Досить недрідко для одного з подружжя не меркантільні укладання пільгобу, запікавленість в отриманні житлової площі, грошей, машини. Якось одружили ми одну літню жінку із немолодим, але років на десять молодішим чоловіком. А через якісь час вони обе прийшли розлучатися. Жінка рідна. Розповідає, що все було у неї добре, поки не перенесла чоловікові машину. Після цього він одразу ж привів її до нас і таке на неї виговорював, що не лише слухати, а й дивитися на нього було гідно.

Думаю, щоб пільги якнайменше рознадалися, потрібно, аби держава більше інклузивася про сім'ю. На жаль, гострою залишається житлові проблеми. І часто молодожени, помікавшися по чужих кутках, ролочуються, так і не створивши свого гнізда. Можливо, потрібно буде більше будувати малосімейок, аж не у якісь місії виїзд із скруті, на рік три-чотири.

А юні сучасні ціні? Як звести молодим людям кінець з кінцями у сімейному бюджеті, як ростити дітей, коли одят для малюків подорожній пеймовірію? Піднімати різко інші, держава постачає і сім'ю в умові виживання. А тим більше, коли молоді люди, вступаючи у шлюб, не мають ніякої власності і коштів. І тому при північному дефіциті товарів ми поставили питання про продовження діл запрошенні до сім'ї для молодят, щоб вони могли там придбати собі необхідні і після весілля — для спільного життя.

Над розв'язанням цієї проблеми працює комісія у справах молоді при Рівненському міськвиконкому.

Та найголовніша запорука міністру майбутньої сім'ї — виховання молоді працелюбною, відповідальною, також, що розуміє: сім'я — це вічна цінність.

М. Мозоль, завідувач Рівненським міським відділом ЗАГС. Малюнок В. Ковальчука.

СІМ'Я «ВОНА ЗУСТРІЧАЄТЬСЯ З ІНШИМ»

ЗЛОЧИН І КАРА

Рубрику веде заступник голови обласного суду у кримінальних справах В. І. Омельяненко

Не в двері, так у вікно

Усе почалося, як це часто в трапляється, під піктограмою. Тридцятирічний чоловік мешканець села Долинського району Володимир Федорович Абрамчук того січневого дня у течії хвилині «шклав за комір». Потім він вийшов на хутір, де прибув пізводного діцього будинку, пропонувавши, і заводив і закусити. Ось тільки хліба в будинку не виявилось, як Абрамчук виїхав у його пошуки. Світло горіло (час уже був пізнь) лише в оселі Г.М. Климчука, та після «головний» дійшов туди, як тим стало темно. Та раз уже

Абрамчук заходивши бити кулаками у двері, у вікно. Господар - глуконімний, отож нічого не чує. Незважаючи на вікно, він пройти не було можливої,

стиску, обтіжуючи ж - той факт, що він раніше вже притягався до кримінальної відповідальності. Оштрафний вирок - 4 роки поблизу колонії у випрямно-трудовій колонії сурового режиму і конфіскація всього особистого майна.

Весілля буде не скоро

На відміну від рецидивіста В. В. Шевчука 24-річний фотограф Дубенського комбінату побутового обслуговування населення Юрій Володимирович Кисіль раніше николи не «сидів», на роботі і в побуті відзначався безоганною поведінкою - правда, якщо не брати до уваги, що інколи давався собі випіти чарку-другу оковітої. Та якож користувався всією чеснотою громадянином Л.Р. Карнич, котра з його вини втратила сина, і кільком землякам загиблого, які, теж з вини Ю.В. Кисіля, потрапили до лікарні з тілесними поникожденнощами...

А справа, видночес, трагічна і бандитська. Так, бандитська, бо скільки знаходиться серед водіїв автотранспортних засобів таких безіднівідальних і самовиневніх, які вваж

ТЕЛЕПРОГРАМА

Понеділок

Вівторок

Середа

Четвер

П'ятниця

Субота

29 липня

30 липня

31 липня

1 серпня

2 серпня

3 серпня

ПЕРША ПРОГРАМА ЦТ

- 6.30 — Ранок.
9.05 — Марафон-15.
10.20 — Народні казки і притки різних країн.
10.25 — «Лама з папугою». Худ. фільм.
12.00 — ТСН.
12.15 — «Контакт». Економічний ефід.
12.30 — Футбольний ефід.
13.00 — «Срібні струни». Музична програма.
15.00 — ТСН.
15.15 — «Грецька новина». Худ. телефільм.
16.20 — Світ захопленнях.
16.35 — Мультиплікатор.

17.10 — Фільм-драма. «Легендарний капітан».
18.30 — ТСН. Міжнародний выпуск.
18.45 — За законами ринку.
19.30 — Мультиплікатор.
19.40 — М. Рощин. «Після дум». Телевізійна пісність.

21.00 — Час.
21.40 — Продовження телевізійної ефідами. «Після дум».
22.45 — «Канікули позаміськими».
23.45 — ТСН.

0.00 — Прим'єра науково-популярного телефільму «Метаморфози життя». 9 с.
0.35 — Мультиплікатор для дорослих.
1.05 — «Знучать спогади». Кіноконцерт.

1.55 — «До вас, сучасники моя!». Док. телефільм.
ПЕРША ПРОГРАМА УТ

- 16.00 — Новини.
16.10 — Спільноте коло.
16.50 — Док. телефільм «Лісове море».
17.40 — Фільм-концерт «Фантазія».
18.00 — «Земле мої». Труби Кисла.

18.30 — «З надрівного джерела».
19.00 — Актуальна камера.

19.30 — Вистава Київського російського драматичного театру ім. П. Українки. «Сана».

20.45 — На добраніч, діти!
21.00 — Продовження вистави «Сана».

22.00 — Вечірній пісніок.

22.30 — Нічний телезал. Худ. телефільм «Смерть під вітрилами». 1 с.

ДРУГА ПРОГРАМА ЦТ і УТ

- 8.00 — Гімнастика.
8.15 — Мультиплікатор.
8.35 — «Хто ви, доктори?». Док. фільм.

9.00 — «Ласті». Худ. телефільм.
10.00 — «Розмінка для ерудитів».

10.45 — «Музиканти про музику».

11.30 — 13.30 — Програма ТБ Росії.

13.30 — Фільм-драма. «Хайбі — повелитель мій».

14.35 — «400 гарців». Концерт для дітей.

17.00 — 19.00 — Програма ТБ Росії.

19.00 — Ранкова зоря. (Повтор).

20.00 — На київській хвилі. Інформаційний выпуск.

20.15 — Вечірня казка.

20.30 — Боротьба доходо-чемпіонату світу.

21.00 — Час. (З сурдоперекладом).

21.40 — Телебіржа інформації.

22.10 — «Біржі українського кіно». Худ. фільм «Саміта жінка бажає познайомитися».

ПЕРША ПРОГРАМА ЦТ

- 6.30 — «Ранок».
9.05 — Вперше на екрані ЦТ. Худ. фільм «Навіжанин».
10.20 — Концерт величного симфонічного оркестру Державного телерадіо.
11.00 — Літніча година. З уроком французької мови.

12.00 — ТСН.
12.15 — Актуальний репортаж.

12.30 — Прим'єра док. фільму «До чого готовувати сина?».

14.15 — Телевізія.

15.00 — ТСН.

15.15 — «Молодий чоловік з хорошою сім'єю». Худ. фільм. 1 с.

16.20 — Світ захопленнях.

16.35 — Фільм-драма. «Макар-спідник». 1 с.

17.40 — Бісірує Лев Власен-ко.

18.00 — Наш сад.

18.30 — ТСН. Міжнародний выпуск.

18.45 — Мультиплікатор.

19.00 — «Політичні діалоги».

19.45 — Вперше на екрані ЦТ. Худ. фільм «Навіжанин».

21.00 — Час.

21.40 — Прим'єра відеофільму «Монолог у зарубіжному агракті».

22.45 — «ice». Інформаційна кінопрограма.

23.45 — ТСН.

0.05 — Концерт президентського оркестру морської піхоти США.

1.05 — Вперше на екрані ЦТ. Худ. фільм «Навіжанин».

ПЕРША ПРОГРАМА УТ

7.30 — «Ранкова мозаїка».

9.00 — «Соній птах». Фільм-пісність.

10.25 — Худ. фільм з субтитрами «Панючка із Вілько».

12.15 — Все про хіно.

16.00 — Новини.

16.10 — Здастуй, хор.

16.45 — Телевізійні «Хроніки».

16.00 — Доброї відьмої здорової Відомості на шести тилю-глідачах.

16.30 — Худ. фільм «Вавілон-XX».

17.05 — Для дітей. Канал «Л».

16.00 — Новини.

16.10 — Для дітей. «Веселка».

16.30 — Говоримо українською.

16.50 — Концерт пришкільного ансамблю «Чавале».

17.30 — Док. фільм «Прогрес на завтра, або чортова капсула».

18.00 — Музичний фільм «Наче дерево гілками».

18.30 — Актуальна камера.

19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Мегаполіс» — «Дніпро» (Мінськ). 2 тайм.

20.15 — Реклама.

20.25 — Роздуми біля космічної платформи.

20.45 — На добранич, діти!

21.00 — Естрадний концерт.

21.40 — Українська біржа півдомініонів, прогноз, рекоменду-лук.

21.55 — Вперше на екрані УТ. Худ. фільм із субтитрами «Познання на експортос».

23.15 — Вечірній пісніок.

23.40 — Нічний телезал. Відео-фільм-пісність «Конотопська вільма».

21.45 — «Все про кіно».

23.00 — Нічний телезал. Худ. телефільм-пісність «Конотопська вільма».

21.00 — Нічний телезал. Худ. телефільм «Співаки».

21.45 — «Пром'єра док. фільму «Земле мої».

22.45 — «400 гарців». Концерт для дітей.

17.00 — 19.00 — Програма ТБ Росії.

19.00 — Ранкова зоря. (Повтор).

20.00 — На київській хвилі. Інформаційний выпуск.

20.15 — Вечірня казка.

20.30 — Боротьба доходо-чемпіонату світу.

21.00 — Час. (З сурдоперекладом).

21.40 — Телебіржа інформації.

22.10 — «Біржі українського кіно». Худ. фільм «Саміта жінка бажає познайомитися».

21.40 — «У концертних залах України». Концерт.

ПЕРША ПРОГРАМА ЦТ

- 6.30 — «Ранок».
9.05 — «Приватна особа». Худ. фільм. 1 с.
10.10 — Літній музичний клуб.
11.00 — «ice». Інформаційна кінопрограма.

12.00 — ТСН.

12.15 — Актуальний репортаж.

12.30 — Ранок з чемпіонами.

12.45 — «Монолог у зарубіжному агракті».

13.00 — ТСН.

13.15 — «Молодий чоловік з хорошою сім'єю». Худ. фільм. 1 с.

16.20 — Світ захопленнях.

16.35 — Фільм-драма. «Макар-спідник». 1 с.

17.40 — «Музична старшина». А. Вільямс. Нори року. Чотири концерти для скрипки і струнного оркестру.

18.30 — ТСН. Міжнародний выпуск.

18.45 — «Планета і закон. Правосудний підрозділ».

19.00 — «Планета». Міжнародна програма.

19.15 — «Планета». Телевізійний агракт.

19.30 — «Планета». Худ. фільм. 2 с.

21.00 — Час.

21.40 — За зведеннями МВС.

21.55 — Науково-популярний фільм «Службові муз на території супутника». Познання про людську Азіатику.

22.45 — «Літературний концерт». А. Степанов. «Літературний концерт».

23.00 — «Планета». Д. Шостакович.

23.15 — «Планета». Т. Гайдук.

23.30 — «Планета». Т. Гайдук.

ПЕРША ПРОГРАМА УТ

7.30 — «Ранкова мозаїка».

9.00 — Музичний фільм «Західні зразки».

Неділя

4 серпня

ПЕРСА ПРОГРАМА ЦТ

8.30 — Ритмична гімнастика.
8.30 — ТСН.
8.45 — Тираж "Спортивного".
9.00 — "З ранку разом з мною".
10.00 — На спутній Вітчизни.
11.00 — Ганкевича розігрується програма.

11.30 — "У спілці гвардії".
13.00 — Музичний кіоск.
13.30 — Здоров'я.
14.00 — Р. Шуман. "Арабески".

14.10 — Прем'єра док. фільму

"Дівчата пародії".

15.00 — ТСН.

15.15 — "Нове покоління

вибирає".

16.30 — Народні казки і

притчі різних країн.

16.35 — Мульфільм.

17.00 — Сільська година.

18.00 — "Уолт Дісней представляє".

18.30 — Східний Сибір.

Кінохроніка.

19.00 — Чудний вечір з

Рене Арборе і Херрі Конніком.

19.40 — Вперше на екрани ЦТ.

Худ. фільм "Не заходить до нефриту!".

21.00 — Час.

21.40 — Футбольний освіт.

22.10 — "Має звичай вибирати?", Шантук 2. У передні —

ТСН.

0.35 — Ілюзіоністичні портрети.

1.25 — "Мій пісня любимиї діяності". Худ. телефільм.

ПЕРСА ПРОГРАМА УТ

7.30 — Ритмична гімнастика.

7.50 — Сільський Ауріка Рогату.

8.20 — Телефільм "Після

фінансів".

8.40 — "У неділі принці".

Інформаційно-музична програма.

9.40 — Порання.

9.55 — Для дітей. "Сонячне коло".

10.25 — Худ. фільм з субтитрами "Недопади кавуніусів".

11.30 — В. Козак. "Чистка".

Вистава Кримського театру

драми та музичної комедії.

12.55 — Ноціни.

13.05 — Для дітей. "Капелін".

14.30 — Село і люди.

15.15 — "Він нам писав".

Музична передача за листами

глядачів.

16.00 — Служба солдатська.

17.00 — "Кукурік і Ко". Роз

важливі передачі для дітей.

18.00 — Телеспортаrena.

18.45 — Камеральний концерт.

19.00 — Акстуальні камери.

19.35 — Співаки. Іван

Амато та Геррі Паск (GiliA).

20.30 — Українська біржа

пісочинки, проникні, ро-

комедію.

20.45 — На добре, діти!

21.00 — Музичний фільм

"Літні покукіні душі".

21.50 — Худ. фільм. "На

початку славотих справ". 2 с.

22.55 — Вечірній висновок.

23.25 — "Інчий гелезав".

Фільм-оперера "Комедіанті".

ДРУГА ПРОГРАМА ЦТ і УТ

8.00 — На зарядку спавай.

8.15 — "Три сторінки у

блакитному папі". Док. телеві

фільм з циклу "Земні трагедії

нашої планети".

8.50 — Концерт Ленінградської

кої капели імені М. І. Глісса.

9.30 — Відеонапів. "Спіл

дружності".

12.00 — 14.00 — Програма ТБ

Росії.

14.00 — Фільм-драма.

"Ведмежа". Худ. телефільм.

15.10 — Народні мелодії.

15.20 — Світ, якому ми

можемо." Фільм режисера М.

Локматського.

16.20 — "А в хорі май голос

чутливий".

17.00 — 19.00 — Програма ТБ

Росії.

19.00 — Мульфільм.

19.25 — "Переможці". Про

стажування молоді до учасників

Вітчизняної війни.

20.00 — "На кінській

кіні". Інформаційний випуск.

20.15 — Вечірній казка.

20.30 — Телебіржа інформа-

21.00 — Час. (3 суднопорек-

дом).

21.40 — "Божевільні солда-

ти". Худ. фільм. (Франція).

23.00 — Херсонський калей-

доскоп.

Веселій
калейдоскоп

НІМІЙ

Перехожий, катріб кинув спілому милостиню, помітив як злідгар європейські монети з капелюхом і засунув їх у кишеню.

— Чого ж ви притворюєтесь, що сліпий, — обурився громадянин. — Ви такі європейці, які тільки поспішають засудити мене. А сам я не сліпий. Я слухаю!

ПОМИЛКА

Було колись поряд два монастири — чоловічий і жіночий. Одного разу при зустрічі скаржиться член монастиря:

— Кінець світу приходить.

— Чому?

— Ваши монахи білять за

нашими монашками.

— Звідки ви взяли?

— Сьогодні я на власні очі

бачив, як ваш монах обігнув мою монашку.

— Довень?

— Слава Богу, ні.

— То не мій монах!

ОБУРЕНИЯ

Офіціант:

— Мось, якщо вам не подобається ця страва, ми її можемо замінити? Хто після вас це буде істи?

НЕРЕХТИРІВ

Люди запримітили, що тільки на недівчині сутінки, що Оксім хутінко бере лопату і чимчику на город. Одного разу хтось не втерпів і запізив старого:

— Ви що там наспомаць робите?

— Якщо? Садити хортогід.

— А чому уночі?

— Шоб колорадський жук

не бачив!

ДІАЛОГИ

...СЕПЯНІ

— Чуя, що говорив пектор? У нас єї відібрали.

— Хоч раз правду сказав. Що

насє село такі скоти.

...ІНОПЛАНЕТИН

— Встановлено, що ти істоти (аконіози) — люди, що відсутні

сонячного світла сплять.

— А що робить, коли

сонце спіло?

— Збиратися у пінгвіноголові торби (по-іншому —

— черги), стоять надто збуджені,

напіль агресією. Мотики

цих дінної післяднінки наші

іноземці ще віяли.

...ЕКСТРАСЕНСІВ

— Златий шматок риси

подібного характеру: щедро

робив скіпум. Приймите в свою

хостінію?

— З таким умінням не

приймемо. Бож ж які то буде

нечисті на наших сесіях!

...ЛІТЕРАТОРИВ

— Скорі буде відходити нова

літературна газета "Шлях

Ілля".

— І якого ілля?

— Бориса.

Г. Плужник.

м. Рівне.

С в народі такий вислів: ні кус, ні меле. І він, мов у дзеркалі, відображає наше життя. Більш як 70 років ми завжди кували світле майбутнє і, скоже, винували далеко не те, про що мріялися. Тож тепер дружно взялися молоти. і мелемо не лише на мітингах та громадських зібраннях, а й у парламентах. Примітів тому ті ж реалії нашого розмітого життя.

Для того, щоб краще перемовляти нашу дійсність, точніше, усе те, що заважає творити її такою, як треба, віднині, шановні читачі, ми поспішно до вас на поміч. і допомагатимуть нам у цьому гумористично-сатиричні "Жорні", які, гадаю, постійно пропишаються на сторінках "Вістей Рівненщини".

Тож давайте разом "осліпувати" нашу сатирично-гумористичну дійсність